

Wim van de Voort [Udenhout 1942]

Wie de schilderijen en tekeningen van Wim van de Voort bestudeert ziet ogenschijnlijk tegenstellingen. Zijn lange weg als beeldend kunstenaar gaat over liefde, religie en seksualiteit. Religieuze symbolen, onaanraakbaar en opgebouwd uit enkele heldere lijnen. Bijna hiëroglfen of de lijnen van Miro en Picasso. Jongelui, zoals Van de Voort zijn favoriete modellen van vooraan in de twintig kenschetst, met wilde kwasten vol Caparol op canvas.

Terugkerend is de symboliek in tijd en aanbidding. Elkaar diep in de ogen kijken maar onbereikbaar blijken, onverenigbaar. Tranen die wegvloeien in plassen verdriet; toch samen. Maar ook overwinning; hedendaagse iconen als de baseball cap met rebelse teksten als obey, waarmee het model gedwee poseert en zich laat strelen zonder het zelf te voelen.

Van de Voort werkt al veertig jaar op meerdere locaties in de Bossche binnenstad. Het atelier aan huis en in de woonkamer met licht op het noorden. Op loopafstand, verscholen tussen eeuwenoude vochtige muren, een atelier waar hij schildert.

Grote doeken, soms in afwijkende vormen, waarop Caparol en houtskool elkaar afwisselen en aanvullen. Op kleiner formaat honderden schetsen en studies met houtskool op papier. Studies die ineens geen studies blijken maar een eindresultaat. Tijd voor fixeren.

Wie bereid is mee te reizen op het pad dat Van de Voort loopt, zal een prachtig landschap treffen. Geen door zon beschenen velden of lommerrijke bossen, maar een landschap dat ontdekt moet worden. Eerstelijk lijkt het er onaangenaam, maar door verder te lopen betreed je een firmament met rijkdom binnen handbereik.

Zaaltekst Wim van de Voort [Expositie in Het Kruithuis, 's-Hertogenbosch]

© Patrick Lijdsman / 2013